

A je to!

Bruno se choulil pod keřem. Zloději pracovali rychle, už u auta vylomili zámek. Zkušený kníratý zloděj neustále radil tomu druhému, co má dělat. Ten druhý byl totiž zlodějem nováčkem a nebyl v kradení tak zběhlý. Snad policie přijede včas! doufal Bruno. Ti chlapíci nesmějí upláchnout! V tu chvíli se ozvalo houkání sirén. Oba zloději ten zvuk okamžitě neomylně poznali. Lekli se, zbledli, odstoupili od auta. A honem se dali na útěk. Jenomže nebylo kam. Lesní ulicí k nim v obou směrech přijížděla policejní auta se zapnutými majáčky.

„Já nechci do vězení!“ volal zloděj bez kníru a snažil se vyšplhat na plot, před kterým stál.

Ale nešlo mu to, protože holt neměl rád pohyb. Bruno si všiml, že jeho volání znělo skoro stejně úpěnlivě, jako když Jirka občas říkal mámě „Já ještě nechci jít spát“. Zajímavé, pomyslel si křeček. Maminka se někdy dala přemluvit, ale soudci, ti asi těžko.

Policisté vyskočili z vozů a nasadili zlodějům pouta. Strčili je do jednoho z aut a zase odjeli. Všechno se událo tak rychle, že Bruno jenom zíral. Tak jsem ty zloděje nakonec přece jenom dostal! pomyslel si spokojeně. Teď už by mě opravdu mohli vzít k policii.

Náhle si Bruno uvědomil, že je docela sám venku. Bez zlodějského zápachu po něm půjde každá kočka, pes

i dravý pták. Na Bruna najednou padl strach a smutek. Kde je Jirka? A kde mám vlastně domov? Někde dole...

A tak se Bruno vydal Lesní ulicí hledat Jirkův dům a svoje terárium. Bylo to daleko. Bruno opatrně přebíhal mezi keři. Jakmile zaslechl štěkot psa, schoval se hluboko pod větvičky. Šlo to pomalu a Bruno se bál.

Po náročném putování se dostal dolů do města. Věděl, že tady někde blízko je jeho domov. Ale kde?

Kde? Bruno byl hrozně unavený. V noci toho mnoho nenaspal, zloději ponocovali a hlučeli. Ráno brzy vstával a chycení těch lumpů ho taky velice vyčerpalo. Na Bruna padala únava. Nesmírná únava. V polospánku se schoval pod keř. Věděl, že je to nebezpečné, ale už nedokázal jít dál. Usnul.

Nevěděl, jak dlouho spal, když po něm chňapla ta ruka. Bruno se vmžiku probudil a strašlivě vyděsil. Otevřel oči a uviděl, že ho v dlaních drží malá copatá holčička s velkýma očima.

„Jé, tady je křeček!“ oznamovala mamince svůj úlovek.

Maminka se podivila:

„Nepovídej, Mili! Křeček přece žije v noře. Copak by dělal venku pod keřem?“

„Spal,“ odpověděla jí holčička.

Bruno mlčel. Báł se prozradit, že umí mluvit. Napřed počkám, až trochu poznám, co je to za lidi, pomyslel si. Potom se zkusím s tou holčičkou domluvit. Pořád lepší, když mě drží v ruce holčička, než kdyby mě držela v tlamě kočka.

Maminka přišla blíž a dobře si Bruna prohlédla.

„No, opravdu, je to křeček,“ řekla.

„Můžu si ho vzít domů, mami?“ zaprosila holčička.

„Kdepak, Mili, to nejde. Naše Micinka by ho ihned zakousla,“ vysvětlila jí maminka.

Bruno v duchu zoufale zavyl a Mili se zatvářila zkormouceně.

„Hele, vždyť on bude asi Jirky!“ napadlo ji najednou. „Dneska nám ve škole vyprávěl, že se mu ztratil křeček. A vypa-

dá prý zrovna takhle, má pískový kožíšek! Jirka z toho byl děsně smutný.“

„Tak mu toho křečka rovnou zaneseme,“ rozhodla maminka. „Vždyť bydlí tady za rohem.“

Mili souhlasila, pevně Bruna chytila a šla s maminkou k Jirkovi. Netrvalo dlouho a zastavili se před jeho domem.

Mili zazvonila. Otevřít přišla Jirkova maminka. Sama měla velkou radost, že se křeček našel, třebaže ho doma neviděla až tak ráda. Ale dobře věděla, že ho má Jirka moc rád a je bez svého kamaráda nešťastný.

„Jirko, máš návštěvu!“ zavolala.

Jirka se přiloudal ze svého pokoje. Když uviděl spolužačku Mili, zaškaredil se. Holky umí jenom pištět, pomyslel si.

„Ahoj, co mi chceš?“ zeptal se nevrle.

„Myslím, že jsem našla tvého křečka,“ oznámila mu Mili a opatrně pootevřela dlaň.